

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba w składzie rozszerzonym) wydanego w dniu 9 czerwca 2021 w sprawie T-47/19, Dansk Erhverv / Komisja, wniesione w dniu 18 sierpnia 2021 r. przez Komisję Europejską

(Sprawa C-508/21 P)

(2022/C 2/18)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona wnosząca odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: B. Stromsky, T. Maxian Rusche, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Dansk Erhverv, Danmarks Naturfredningsforening, Republika Federalna Niemiec, Interessengemeinschaft der Grenzhändler (IGG)

Żądania strony wnoszącej odwołanie:

Strona wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie sentencji zaskarżonego wyroku;
- wydanie wyroku w sprawie T-47/19 Danske Erhverv/Komisja poprzez stwierdzenie nieważności sekcji 3.3 zaskarżonej decyzji ⁽¹⁾;
- obciążenie strony skarżącej w pierwszej instancji kosztami postępowania odwoławczego;
- obciążenie każdej ze stron i każdego z interwenientów własnymi kosztami postępowania w pierwszej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzut pierwszy odwołania: Sąd naruszył prawo uznając, że uwzględnienie trzeciej części jedyne zarzutu prowadzi do stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji w całości. Stwierdzenie to narusza art. 264 TFUE w wykładni nadanej mu przez Trybunał Sprawiedliwości w wyroku w sprawie Komisja/Department de Loiret oraz zasadę proporcjonalności.

W wyroku Komisja/Department de Loiret Trybunał dokonał następującej wykładni art. 264 TFUE ⁽²⁾:

„[...] sam fakt, iż Sąd uznaje za zasadny zarzut podniesiony przez stronę skarżącą na poparcie jej skargi o stwierdzenie nieważności, nie pozwala mu na automatyczne stwierdzenie nieważności zaskarżonego aktu w całości. Stwierdzenie całkowitej nieważności nie może bowiem nastąpić, gdy z całą oczywistością dany zarzut, który odnosi się wyłącznie do specyficznego aspektu zakwestionowanego aktu, może uzasadniać jedynie stwierdzenie częściowej nieważności”.

W niniejszej sprawie trzecia część jedyne zarzutu podniesionego przez stronę skarżącą w pierwszej instancji dotyczyła tylko jednej z trzech decyzji, które w zaskarżonej decyzji zostały połączone w jeden akt. Dotyczyła ona decyzji stwierdzającej, że nienakładanie grzywny za niepobieranie kaucji za puszki po napojach przez sklepy z napojami nie wiązało się z wykorzystaniem zasobów państwowych, a zatem nie stanowiło pomocy państwa. Trzecia część jedyne zarzutu strony skarżącej nie była skierowana przeciwko innym decyzjom, w których stwierdzono, że niepobieranie kaucji i niepobieranie podatku VAT od niepobranej kaucji nie wiązało się z wykorzystaniem zasobów państwowych, a zatem nie stanowiło pomocy państwa.

Zarzut drugi odwołania: Sąd nie przedstawił uzasadnienia i przedstawił wewnętrznie sprzeczne uzasadnienie, stwierdzając, że trzy decyzje są nierozzerwalnie ze sobą związane.

Zarzut trzeci: Sąd naruszył prawo stwierdzając, że trzy decyzje są nierozzerwalnie ze sobą związane. W istocie trzy środki oceniane w tych trzech decyzjach nie są ze sobą powiązane. W szczególności nienakładanie grzywny nie jest bezpośrednio i automatycznie związane z niepobieraniem kaucji i niepobieraniem podatku VAT. Nałożenie grzywny może, ale nie musi, zmienić zachowanie sklepów prowadzących działalność w strefie przygranicznej. Sklepy te mogą zakwestionować nałożenie grzywny przed właściwymi sądami i nadal nie pobierać kaucji (oraz nie pobierać podatku VAT od niepobranej kaucji). W każdym wypadku, fakt, że nie pobiera się kaucji nie prowadzi do utraty zasobów państwowych, ponieważ pieniędzy brakuje w całkowicie prywatnym systemie depozytowym, nad którym państwo nie sprawuje żadnej kontroli.

⁽¹⁾ Decyzja Komisji C(2018) 6315 final z dnia 4 października 2018 r. w sprawie pomocy państwa SA.44865 (2016/FC) – Niemcy – Domniemana pomoc państwa dla niemieckich sklepów przygranicznych z napojami.

⁽²⁾ Wyrok Komisja/Département de Loiret, C-295/07 P, EU:C:2008:707, pkt 104.